

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **J. G.**, zast. Mgr. Martinem Pisarovičem, advokátem, se sídlem Břeclav, nám. T. G. Masaryka 17, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Policejní prezidium, Praha 7, Strojnická 27, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2006, č. j. 6 Ca 56/2004 – 60, vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 71/2006, o návrhu na vyloučení soudců Nejvyššího správního soudu z projednávání a rozhodování této věci

t a k t o :

Soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Miluše Došková, JUDr. Vojtěch Šimíček a JUDr. Karel Šimka **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodování věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 71/2006.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 4. 2006, č. j. 6 Ca 56/2004 – 60, zamítl žalobu, která směřovala proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 24. 2. 2004, č. 69. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky Správy Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 4. 11. 2003, č. 1956, o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka, a jeho rozhodnutí potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, která byla předložena k projednání Nejvyššímu správnímu soudu Městským soudem v Praze dne 15. 9. 2006 a které byla přidělena spisová značka 2 As 71/2006. Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 20. 2. 2007 poučil účastníky řízení o tom, že danou věc bude podle rozvrhu práce rozhodovat druhý senát ve složení JUDr. Miluše Došková, JUDr. Vojtěch Šimíček a JUDr. Karel Šimka a že v případě dlouhodobé nepřítomnosti některého z jmenovaných soudců může být senát doplněn některým ze soudců prvního senátu, kterými jsou JUDr. Lenka Kaniová, JUDr. Marie Žiškova a JUDr. Josef Baxa. Současně je poučil o tom, že mají-li za to, že některý z uvedených soudců je vyloučen z projednávání a rozhodování věci pro svůj poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, mohou namítnout jeho podjatost v propadné lhůtě jednoho týdne od tohoto vyrozumění.

Na uvedené poučení reagoval stěžovatel podáním ze dne 28. 2. 2007, v němž uvedl, že vznáší námitku podjatosti všech tří členů druhého senátu Nejvyššího správního soudu. Tuto námitku stěžovatel odůvodnil tím, že stejný senát rozhodoval v související věci, jež byla u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 2 As 27/2006; v této související věci se jednalo o přestupek, jenž co do vymezení skutku souvisí s vymezením předmětu nyní projednávané věci.

K námitce podjatosti se vyjádřili soudci JUDr. Miluše Došková, JUDr. Vojtěch Šimíček a JUDr. Karel Šimka – členové senátu, který má podle rozvrhu práce o kasační stížnosti stěžovatele rozhodnout. Všichni tři členové senátu shodně uvedli, že se necítí podjati a že k věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 71/2006 nemají žádný vztah; rovněž nemají žádný vztah k účastníkům řízení ani k jejich zástupcům a nejsou jim známy jiné okolnosti, pro které by měli být z rozhodování věci vyloučeni.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Podle § 8 odst. 3 téhož zákona soudce, který zjistí důvod své podjatosti, oznámí takovou skutečnost předsedovi soudu a v řízení zatím může provést jen takové úkony, které nesou odkladu. Předseda soudu na jeho místo určí podle rozvrhu práce jiného soudce nebo jiný senát. Má-li předseda soudu za to, že není dán důvod podjatosti soudce, nebo týká-li se věc předsedy soudu, rozhodne o vyloučení Nejvyšší správní soud usnesením, a jde-li o soudce, Nejvyššího správního soudu, jiný jeho senát.

Integrální součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Nestrannost a nezájatost soudce je jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR). Nestrannost soudce je především subjektivní kategorií, vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich zástupcům), o nichž je schopen relativně přesně referovat toliko soudce sám. Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti soudce by však v praxi stěží nalezla uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení soudce. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat širše, tedy i v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli (účastníkovi řízení), nýbrž to, zda reálně neexistují okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce má k věci určitý, nikoliv nezájatý vztah. Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti. Subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání; rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního (shodně též nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 370/04).

Z návrhu na vyloučení soudců Nejvyššího správního soudu, podaného stěžovatelem, výslovně vyplývá, že námitku podjatosti odůvodňuje tím, že druhý senát Nejvyššího správního soudu rozhodoval v jiné jeho věci, byť související. Z ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s sice plyne, že jedním z důvodů pro vyloučení soudců je skutečnost, že se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení, musí jít však o totožnou věc a podílem na předcházejícím soudním řízení bude například situace, kdy soudce působil ve věci jak u krajského soudu, tak posléze u Nejvyššího správního soudu, popřípadě naopak, kdy jako člen senátu Nejvyššího správního soudu by věc vrátil krajskému soudu, kde by zasedal jako člen senátu, nebo jako specializovaný samosoudce, a měl by ji znovu projednávat. Taková situace však v posuzované věci nenastala a výslovně není ani namítána. Lze přitom odkázat i na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nao 2/2003-18, (publikováno pod č. 53/2004 Sb. NSS), v němž bylo řečeno, že „předchozím soudním řízením“ není řízení v jiné soudní věci, byť by se i týkala týchž účastníků.

Se zřetelem k tomu, že důvod uplatňovaný stěžovatelem, tj. vyloučení soudců z projednávání a rozhodování této věci pro jejich rozhodování v jiné jeho věci, není důvodem způsobilým vyvolat pochybnosti o nepodjatosti soudců, kteří v dané věci mají rozhodovat, a dále vzhledem k tomu, že sami tito soudci se necítí být z projednávání a rozhodnutí věci vyloučení, neshledal čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu návrh stěžovatele na vyloučení soudců z projednávání a rozhodování této věci důvodným, a rozhodl proto tak, že výše jmenovaní soudci nejsou z projednávání a rozhodování věci, vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 71/2006, vyloučení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu